

Seria *Karl May*

Volume apărute:

Ciclul Winnetou

1. Winnetou vol 1- Omul preriilor
2. Winnetou vol 2- Detectiv
3. Winnetou vol 3- Testamentul
4. Old Surehand
5. Secretul lui Old Surehand

În pregătire:

Ciclul Winnetou

6. Secretul țigăncii
7. Insula giuvaerelor

Ciclul Satan și iscariotul

Capcana (Cetatea de stâncă)

Omul cu 12 degete

Răzbunarea

Karl May

**SECRETUL LUI
OLD SUREHAND**

Digitized by Google

Autor: Karl May

Titlu original: Old Surehand II

Titlu: Secretul lui Old Surehand

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2018

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN 978-973-701-725-3

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAY, KARL

Secretul lui Old Surehand / Karl May. - București : Dexon, 2018

ISBN 978-973-701-725-3

821.112.2

Capitolul 1 La mama Thick

Jefferson City, capitala statului Missouri și totodată principalul centru din Country Cole, se află pe un platou nu prea înalt al fluviului Missouri, de unde și se oferă o priveliște captivantă asupra vieții și activității animale de pe fluviul ce curge în vale. Având pe atunci cu mult mai puțini locuitori decât azi, orașul își avea însemnatatea lui, datorită și faptului că acolo își desfășura activitatea judecătoria districtuală. Mai multe hoteluri mari ofereau un adăpost acceptabil și o mâncare destul de bună — dacă plăteai bine. Eu însă am renunțat la un astfel de adăpost, preferând să trag acolo unde puteam cunoaște oamenii mai îndeaproape, și findcă știam un loc unde se putea sta și mânca excelent și cu mult mai ieftin. La mama Thick, pe Five street, la nr. 15, în hanul al cărui renume ajunsese de la Marile Lacuri până la Golful Mexicanului și de la Boston până la Sau Francisco. Un adevărat *westman*, dacă venea la Jefferson City, în nici un caz nu oculea acest local. Intra acolo pentru un drink, mai lung sau mai scurt, ascultând povestile care făceau ocolul meselor ocupate, de vânători, călăuze sau cercetași. În salonul mamei Thick puteai să faci întotdeauna cunoștință cu Vestul Sălbatic, fără să fii obligat să vizitezi personal acele *dark and Bloody ground*, „meleaguri de beznă și sânge“.

Era seară când am intrat în sala restaurantului, pe care până atunci n-o cunoscusem. Calul, și armele le lăsasem la o fermă, în amonte pe fluviu, unde eram așteptat de Winnetou. Lui nu-i plăceau orașele, de aceea s-a hotărât să rămână câteva zile la fermă. Aveam intenția să fac în City diverse cumpărături. Îmbrăcămintea mea avea nevoie de unele îmbunătățiri, mai bine zis avea mare nevoie de ele, pentru că era tare ponosă. Cizmele, mai ales, deviniseră în câteva locuri foarte „deschise la suflet“ și erau foarte neascultătoare, căci oricât le-aș fi tras peste genunchi, carâmbii lunecau imediat în jos, până la glezna.

Scurta mea prezență în oraș voiam să folosesc și pentru a mă interesea de Old Surehand. La despărțire, când îl întrebaserem când și unde ne vom mai întâlni, nu putuse să-mi dea un răspuns precis, dar îmi spuse: „Dacă întâmplător o să ajungeți la Jefferson City, atunci duceți-vă la banca «Wallace et company». Acolo sigur o să aflați unde mă găseșc.“

Acum eram în Jefferson City și nu voiam să pierd prilejul să-l vizitez pe acest „Wallace et company“.

Deci, când am intrat la mama Thick, era pe înserat. Am zărit o sală lungă și destul de lată, luminată puternic de mai multe lămpi, și cu vreo douăzeci de mese. Cam la jumătate din ele se afla o societate foarte pestriță, care împărția în jur un fum gros de tutun. Erau de față: câțiva gentlemenii bine îmbrăcați, cu manșete de hârtie scoase mult din mâneci, cu jobenul lăsat mult pe ceafă și cu picioarele încălțate în cizme de piele lucioasă urcate pe masă; călăuze

și vânători de tot soiul, înveșmântați în hainele cele mai bizare; oameni de culoare, începând de la negrul închis până la măsliniul deschis, cu păr creț, cărlionțat sau lins, cu buze groase sau subțiri, cu nas turtit de negru sau cu nas mai mult sau mai puțin caucasian; plutași și marinari — cu carâmbii cizmelor trași până peste genunchi, la brâu cu cuțite cu lama lucitoare și revolvere gata să tragă; metiși și alte amestecături de toate soiurile și nuanțele.

Corpul sănătos și respectabilă mama Thick se învârtea peste tot, având grija să nu le lipsească oaspeților nimic. Îi cunoștea pe toți, pe fiecare îl striga pe nume, unuia îi arunca o privire prietenoasă, altuia una amenințătoare, dacă i se părea că ar avea chef de ceartă, avertizându-l pe ascuns cu degetul. După ce mă așezai la masă veni și la mine și mă întrebă ce doresc.

— Pot căpăta o sticlă de bere, mamă Thick?

— Yes, răspunse ea, dând din cap, ba chiar una foarte bună. Îmi place când oaspeții mei beau bere. E mai bună și mai sănătoasă decât *brandy*, care, uneori, îi scoate pe oameni din minti. Sunteți probabil neamă, sir, nu?

— Yes.

— Mi-am dat seama de cum mi-ați cerut bere. Nemții beau întotdeauna bere și bine fac. N-ați mai fost pe la mine?

— Nu, aş vrea însă astăzi să mă bucur de ospitalitatea dumneavoastră. Aveți un pat bun?

— Toate paturile mele sunt bune!

Mă măsură cercetător, se vede că fața mea îi inspiră mai multă încredere decât straiele mele, pentru că adăugă:

— Se pare că de multă vreme n-ați mai schimbat lenjeria, dar îmi place privirea dumneavoastră deschisă. Vreți o găzduire ieftină?

Găzduirea ieftină însemna să împart patul cu altul.

— Nu, răspunsei. Mi-ar conveni să am o cameră separată și să nu fiu obligat să dorm în sala comună. În ciuda îmbrăcăminții mele proaste, de plătit, pot plăti.

— Vă cred, sir. O să aveți o cameră numai pentru dumneavoastră. Iar dacă vă e foame, iată și lista de bucate.

Îmi dădu hârtia și plecă să-mi aducă berea. Această femeie cumsecade era o gospodină bună, plină de înțelegere și de prietenie, și fericirea ei era să vadă în jur oamenii mulțumiți. Familiar mi se părea și aranjamentul din local, care era mai degrabă nemțesc decât american.

Luasem loc la o masă liberă ce se afla lângă una mai lungă, ocupată în întregime de consumatori, care întrețineau o conversație deosebit de animată. Povestea fel de fel de peripeții și aventuri din Vestul Sălbatic, o parte auzite, altele la care participaseră direct. Unii dintre ei înfruntaseră ani în sir pericolele Vestului Sălbatic, iar pe la mama Thick veneau foarte rar, pentru a se întoarce din nou la îndeletnicirea lor istovitoare și totuși plină de bucurii. Din vorbele lor putui deduce destul de repede cine sunt acei oameni: un trapper¹, un recrutor de brațe de muncă din rândul indienilor, un puiitor de capcane,

un negustor ambulant și mai mulți *squatter-i*². Aproape fiecare avea cu ce contribu la discuție, povestind din propria s-a experiență. Se povestea despre întâlniri și întâmplări cu Old Firehand, Old Death, Sans-ear, și cu prietenii mei vecchi și nostimi, Dick Hammerdull și Pitt Holbers. S-a vorbit despre Old Surehand și s-a pomenit, de asemenea, și numele meu. Unul relata despre Canada Bill, altul despre Căpitan Caiman. Unul dintre povestitorii locuia tot în han, fiind chiar detectivul Trescow, cel care participase la capturarea acestui pirat și care se întâlnise și cu Winnetou.

Mama Thick îmi umplu a doua oară paharul, șoptindu-mi confidențial la ureche:

— Azi e deosebit de placut aici, sir. Totdeauna îmi place când e vorba de asemenea întâmplări frumoase, fiindcă atunci ascultă toți în liniste și pace. Adică, vreau să spun că e mult mai bine așa, decât să se certe și să se încăiere, distrugându-mi mese și scaune, spărgând pahare și sticle.

Trecuă astfel câteva ore, cu povestiri urmărite în liniste, până când apărură cățiva consumatori noi. Erau șase persoane, intrând cu tăărboi, după ce probabil băuseră cam prea mult. Căutând un loc unde să se așeze, aleaseră tocmai masa mea, cu toate că erau destule locuri libere.

Aș fi preferat să mă ridic, dar desigur că acest gest ar fi fost considerat jignitor și, nevoind să dau prilej de scandal, rămăsei pe loc. Cerură *brandy*, mama Thick îi servi, dar o făcu într-un fel din care reieșea că tare i-ar fi plăcut să-i vadă ieșind pe ușă afară...

Aveau la ei, pe lângă cuțite, revolvere și puști, așa că nu puteau fi locuitori ai orașului. Arătau ca niște bandiți și erau așa de băuți că pur și simplu puțeau. Ca să pot rezista să stau cu ei la masă, trebuia să fac un efort să mă stăpânesc. Își dădeau importanță și vorbeau întruna și atât de tare, încât aproape că nu se mai auzea nimic din discuțiile celorlați consumatori. Dispăuseră linisteia și intimitatea care dominiseră mai înainte.

Cel mai gălăgios dintre ei era un individ înalt și butucănos, cu o adevărată mutră de buldog. Trăsăturile și conformația feței lui păreau cioplite cu bardă în lemn. Făcea pe șeful celorlați, care, la rândul lor, îl priveau cu un anumit respect.

Vorbeau de isprăvi eroice pe care le săvârșiseră sau aveau de gând să le săvârșească, despre averi pe care le-au avut și le-au risipit, dar pe care aveau de gând să le înghebeze din nou. Turnau în ei pahar după pahar, și când mama Thick își permise să le zică să bea mai cumpătat, deveniră grosolani și amenință că pun stăpânire pe rafturi și că se vor servi singuri.

— Așa ceva n-am să permit, zise patroana cu îndrăzneală. Iată revolverul meu; primul care se va atinge de agoniseala mea, primește un glonte.

— Te pomenești că da la tine?! Râse cel cu mutră de buldog.

— Da, de la mine!

— Ești o caraghioasă! În astfel de mâini n-are ce căuta un revolver; poate doar un ac de cusut. Chiar crezi că poți să ne sperii?

1 Vânător care folosește curse (engl.) (n. red.).

2 Primii ocazii ai unor terenuri libere, fermieri (engl.) (n. red.).

— Ce cred eu, e treaba mea. În orice caz, nu mă tem de voi, și dacă aș avea nevoie de ajutor, sunt destui gentlemenii aici care ar lua apărarea unei văduve lipsite de sprijin.

— Destui gentlemenii? Repetă el cuvintele, ironic, ridicându-se de pe scaun și privind provocator în jur. N-au decât să vină și o să vedem cine o ia pe coajă: eu sau ei.

Nimeni nu-i răspunse, nici eu, firește. La mine, de fapt, nici nu se uitase, atât de puțin se aștepta la o împotrivire din partea mea. Poate că fața mea liniștită i se părea atât de blandă, încât nici nu considera necesar să mă ia în seamă.

Fac parte dintre acei oameni la care, tocmai atunci când fierb mai tare pe dinăuntru, trăsăturile feței iau un aspect deosebit de calm. Cineva, care se considera mare psiholog, căutase odată să-mi explice că atunci când omul devine introspectiv, mai întotdeauna pare nătâng; e firesc să fie așa.

Văzând că nimeni nu-i răspunde la provocare, buldogul deveni și mai agresiv.

— Mi-am închipuit eu. Nimeni nu se încumetă să se apropie! Râse el. Chiar că aș vrea să văd și eu cine ar îndrăzni să se măsoare cu Toby Spencer! I-aș întoarce mutra la spate! Mă cheamă Toby Spencer, și cine vrea să știe ce fel de băiat este acest Toby, n-are decât să poftescă!

Ridicându-și pumnii, privi din nou, provocator, în jur. Era poate frica, sau poate numai dezgustul față de un astfel de om, dar nici de rândul acesta nu se mișcă nimeni. Așa că el râse și mai tare, exclamând:

— Vedeți, boys! E suficient ca Toby Spencer să spună un singur cuvânt și tuturor li se face imediat inima cât un purice. Chiar că nu e nici unul, măcar unul singur, care să îndrăznească să se clintească? Si ăștia vor să treacă drept gentlemenii!

Atunci, totuși, unul dintre consumatori, care părea să fie fermier, un om masiv, dar care tot nu se putea măsura cu găliganul, se ridică și făcu câțiva pași, zicând:

— Te înșeli, Toby Spencer, dacă tu crezi că nimeni nu se încumetă să te înfrunte. Iată, eu sunt unul care îi la apărarea mamei Thick.

— Așa, așa! Zise scandalagiul, privindu-l cu dispreț. Dacă ești atât de curajos, de ce te-ai oprit? De ce nu vii mai aproape?

— Vin numaidecăt! răspunse celălalt, făcând câțiva pași și apropiindu-se din nou.

Vocea lui însă nu mai era atât de sigură. Si cum Toby Spencer înaintase și el, se aflau acum foarte aproape unul de altul.

— Well, deci dumneata ești omul care nu se teme? Întrebă provocatorul. Un băiețel pe care cu un singur deget îl fac să-și piardă echilibrul!

— Dovedește-o, dacă poți!

— S-o dovedesc? Se face imediat!

Si odată cu amenințarea făcu doi pași spre el.

— Da, come on! exclamă celălalt, făcând doi pași înapoi.

— Oprește-te, eroule, și ține-te bine, altfel te lipesc de perete ca pe un afiș.

Spencer înainta din nou, fermierul se dădu iar înapoi, încercând să se apere cu gura:

— Să nu-ți închipui că ne poți intimida cumva!

— Vreau să văd dacă poți să mă înfrunți sau nu! O să te agăț acolo sus, pentru ca toți să vadă ce apărător grozav are mama Thick.

Îi fulgeră două lovitură puternice, cu dunga mâinii, voind parcă să-i rezeze grumazul, apoi îl prinse în brațe și, ridicându-l, îl agăță în cuier. Nu era o încercare de forță chiar așa de simplă, dar el o execută fără un efort prea vizibil. Pentru o clipă, celălalt rămase atârnat de cuier, dar, zbătându-se, gulerul hainei sale din piele de bivol se rupse și el căzu pe podea. Spencer începu să râdă în hohote, banda lui îl acompanie, și nici ceilalți nu putură râmâne complet serioși, cu toate că scandalagiul nu se bucură de aprobarea lor. Râsul acesta îl însoțî pe fermier, care, rușinat, se întoarse la locul lui; apoi avui eu norocul să fiu luat în seamă. Spencer mă privi cu curiozitate și întrebă:

— Si dumneata ești un ins la fel de viteaz ca cel de colo?

— Nu cred, sir, răspunsei eu liniștit.

La mesele din jur tăcură toți, să audă ce o să urmeze. Poate că aveau să asiste iar la ceva hazliu.

— Deci, nu, continuă el. Nu mi se pare să fii un erou. Spre norocul dumitale, căci altfel te-ăștă și pe dumneata de un cui.

Întrucât tăceam, se răstă la mine:

— Nu mă crezi?

— Hm! Sunt gata să te cred.

— Serios? Ei, află că Toby Spencer nu-i omul care să permită să se facă glume cu el!

Era clar că voia să se lege de mine. Văzui cum mama Thick mă privește îngrijorată și-i făcui pe plac, răspunzând foarte politicos.

— Sunt convins, sir. Cine are atâta putere încât să agațe dintr-o singură mișcare un om într-un cuier, acela n-are de ce să permită să fie luat în râs.

Privirea încruntată cu care mă fixa deveni mai blandă și fața lui luă o expresie aproape prietenosă, în timp ce-mi zise pe un ton mulțumit:

— Ai dreptate, sir. S-ar părea că ești un om la locul lui. Vrei să-mi spui ce meserie ai?

— Hm! Propriu-zis nici una, căci tocmai acum n-am nici o treabă.

— Totuși trebuie să fii ceva, sau să faci ceva. Ori nu faci nimic?

— Fără îndoială că fac câte ceva. Am încercat diferite meserii.

— Si nu-ți-a reușit nici una?

— Din păcate!

— Ce ai făcut ultima dată?

— Ultima dată am fost în prerie.

— În prerie? Deci vânător? Știi să tragi cu arma?

— Oarecum.

— Știi să călărești?

— La fel.

— Am impresia că ești cam fricos din fire!

— Hm! Depinde de împrejurări. Numai la nevoie trebuie să dovedești că ai curaj, altfel e lăudăroșenie.

— Așa e. Știi că începe să-mi placă de dumneata. Ești un *boy* modest, care poate fi folositor. Dacă aș ști că nu ești un *greenhorn* sadea, atunci...

— Atunci? Întrebai eu, deoarece nu terminase fraza.

— Te-aș întreba dacă ai chef să vii cu noi.

— Unde?

— În Vestul Sălbatic. Vrei să vii?

— Înainte de a vă răspunde, e firesc să știu unde vă duceți și ce vreți să faceți acolo.

— Well, și asta e adevărat și bine gândit. Mergem puțin sus, în Colorado, cam prin Parcul de la Saint Louis. Nu cumva ai mai fost pe acolo?

— Da.

— Cum? Așa departe? Nu te-aș fi crezut în stare! Cunoști regiunea care se cheamă *Foam Cascade*³?

— Nu.

— Acolo mergem. De curând s-a descoperit acolo, sus, în parcurile alea, atâtă aur încât nu trebuie pierdut prilejul.

— Vreți să faceți săpături?

— Hm... da... a... a... a, răspunse el tărăganat.

— Și dacă nu găsiți nimic?

— O să găsească alții, răspunse el cu un gest semnificativ dm umeri. Nu trebuie să fii neapărat un *digger*⁴, ca să câștigi ceva, în aceste *digginisuri*⁵.

Înțelesesem la ce se referea. Voia să culeagă de unde nu semănase.

— Nu trebuie să-ți faci griji că n-o să găsim nimic, căută el să mă tenteze. Se gândeau serios să mă ia cu el, deoarece, cu cât avea mai mulți oameni, cu atât putea face afaceri mai bune, iar pe mine probabil mă taxase drept cineva de care poți profita și după aceea îl poți goni, în cel mai bun caz. Suntem convingi cu toți, urmă el, că o să dăm de surse bogate; avem, cu noi un om precepit în meserie.

— Un geolog?

— E mai mult decât geolog; are toate cunoștințele și experiența necesară la *digginis*. Spunându-ți că e un ofițer de cel mai înalt grad, un general, n-o să mai ai nici o îndoială.

— General? Întrebai eu în timp ce îmi veni o idee. Cum îl cheamă?

— Douglas. A participat la numeroase bătălii și apoi a întreprins cercetări științifice foarte amănunte în munți, ajungând la convingerea că vom găsi mult aur. Ei, ce zici, ai chef să vii?

Dacă ar fi vrut cu adevărat să caute aur, s-ar fi ferit desigur, să vorbească despre asta aici, de față cu atâția martori. Deci, avea cu totul alte intenții, iar

faptul că pseudo generalul aparținea acestei societăți, dovedea că nu era lucru curat. Păstrându-și numele de Douglas, era o mare imprudență din partea lui, pe care cu greu puteam s-o înțeleg.

— Nu, *sir*, n-am chef, îi răspunsei.

— Și de ce nu?

— Foarte simplu: nu-mi place afacerea.

— Și de ce nu-ți place?

Trăsăturile prietenoase de mai înainte se înăspriră tot mai mult, devenind, până la urmă, amenințătoare.

— Fiindcă nu sunt pe gustul meu.

— Dar ce fel de gusturi ai, *sir*?

— De felul celor care țin la cinstă.

Sărind în sus, tipă la mine:

— Mii de draci! Vrei cumva să spui că nu sunt cinstit?

Se ridică și cățiva dintre ceilalți clienți. Voiau să vadă mai îndeaproape scenă care avea să urmeze.

— Mă interesează la fel de puțin cinstea dumitale, cum nici pe dumneata nu te privesc gusturile mele.

Rămăsesem liniștit pe scaun, urmărindu-l însă de aproape cu privirea, spunând, în continuare:

— N-avem nimic comun și e bine să ne lăsăm reciproc în pace!

— Să ne lăsăm în pace? M-ai insultat și trebuie să-ți arăt cine e Toby Spencer.

— Nu mai e nevoie să-mi arăți.

— Așa? Știi deja cine sunt?

— Da. Ceea ce de fapt sunt și eu, și anume un client al mamei Thick, și ca atare trebuie să te porti cuviincios, dacă vrei să fii tratat cum se cuvine.

— Aha! Și cum vrei să mă tratezi?

— După cum meriți. Nu îți-am cerut să te așezi la masa mea, mai erau destule locuri libere. Nu îți-am cerut nici să vorbești cu mine. Iar după ce m-ai atras în discuție, am rămas politicos și la obiect. Numi pasă de planurile și intențiile dumitale, dar întrucât m-ai întrebat dacă vreau să te însoțesc în Colorado, îți-am răspuns liniștit că n-am chef.

— Mi-ai vorbit despre cinste, *boy*, și asta nu permit.

— Nu? Hm! Cred că un om cinstit poate să asculte liniștit vorbindu-se despre cinste, fără să se înfurie din cauza aceasta.

— Omule, păzește-te, iar îmi aduci o jignire, pe care eu...

Hangă îl întrerupse, cerându-i să păstreze liniște. Furios, el ridică mâna asupra ei.

— Nu trebuie să vă expuneți primejdiei, mama Thick, o rugăi eu. Sunt obișnuit să-mi port eu însumi de grija și să mă apăr singur întotdeauna.

Scandalagiu se înfurie mai tare și tipă la mine:

— Te aperi singur? Apără-te! Na, pentru jignirile tale!

Ridicase pumnul să lovească, dar eu eram pregătit. Într-o clipă ridicai paharul cu bere, parând cu el lovitura: în loc să mă nimerească pe mine, lovi

³ Cascada înpumpată (engl.) (n. red.).

⁴ Căutător de aur (engl.) (n. red.).

⁵ Mine de aur (engl.) (n. red.).

paharul, care se făcuță săndări. În același timp, sării în picioare și-i repezii cu atâta putere un pumn de jos în sus în bărbie, încât corpul său, cât era de mare și solid, zbură în apoi, prăbușindu-se pe podea, răsturnând o masă și mai multe scaune.

De el deocamdată scăpasem și trebuie să fiu cu ochii pe fărtașii lui, care mă împresurări imediat, cu strigăte sălbaticice. Cu doi pumni făcui ca unul să zboare în dreapta, altul în stânga; celui de-al treilea îi repezii ambii pumni în burtă, făcându-l să se prăbușească icind. Ultimii doi se dădură în apoi, uluți.

Între timp, însă, Spencer se ridicase, anevoie. Din cauza cioburilor de sticla, o mâna îi săngeră, iar din gură îi curgea sângele gârlă: când îl pocnisem, își mușcase limba. Scuipând sânge spre mine, urlă:

— Câine, te omor! Un șopârlan, care nici nu știe ce meserie are, îndrăznește să-l înfrunte pe Toby Spencer! O să te...

— Stai! Ia mâna de la centură! îl intrerupsei eu, pentru că dusese mâna la revolver; între timp, îl scosei pe al meu, îndreptându-l spre el.

— Ba am să pun mâna la centură, zise el spumegând. Glonțele meu o să te...

— Îți spun încă o dată, ia mâna de pe armă, altfel trag! îl avertizai eu din nou.

Își scoase revolverul. Îi ochii mâna; scoase un urlet, lăsa mâna în jos, iar revolverul îi căzu pe podea.

— Mâinile sus! Imediat, voi toți, mâinile sus! Cine nu se supune, primește un glonte! strigai eu.

În Vest, „mâinile sus!“ este o expresie periculoasă. Avantajul e de partea celui care are primul arma în mâna. Pentru a se salva, nu are voie să-și crute adversarul. Dacă cineva comandă „mâinile sus!“ și nu i se dă imediat ascultare, atunci trebuie să tragă. Acest lucru, știut de toți, îl știau și cei săse găligani: fără zăbavă își ridicără mâinile în sus. Scoasei și pe cel de-al doilea pistol și, cu țevile îndreptate spre ei, îi prevenii:

— Nu cumva să lăsați mâinile jos, până nu terminăm! Mai am unsprezece gloanțe... Mamă Thick, ia-le, te rog, acestor indivizi, puștile, pistoalele și cuțitele! Mâine dimineață pot trimite sau pot veni personal să și le ia. Și vezi dacă au bani în buzunare. Le scazi consumația și prețul paharului spart de Spencer. Pe urmă, se pot căra.

Mama Thick se grăbi să-mi urmeze povăța, și, de fapt, era cam comic cum stăteau cei săse în jurul mesei, cu mâinile ridicate, fără să îndrăznească să se miște. Din ceea ce aveau asupra lor, se putea vedea cam ce fel de oameni sunt; aveau numai câțiva cenți peste ceea ce consumaseră. După ce hangiță își încasă dreptul, zisei:

— Acum, mamă Thick, deschide ușa, ca să poată ieși în pas de defilare! Afară, pot să lase mâinile jos, dar nu înainte de a ieși, altfel trag și în ultima clipă.

Ușa fu deschisă și bandiții ieșiră unul câte unul, cu mâinile ridicate. Spencer ieși ultimul. Înainte de a păsi pragul, se întoarse și strecură printre dinți amenințarea:

— La revedere! Dar atunci o să stai tu cu mâinile ridicate, câine!

Prin sală trecu un suspin de ușurare, destrămând tensiunea generală. Acești gentlemeni cumsecade nu și-ar fi putut închipui un atare deznodământ. Aducându-mi încă un pahar cu bere, mama Thick îmi întinse mâna și-mi zise:

— Trebuie să vă mulțumesc, sir. M-ați scăpat de acești șnapani, care cine știe ce ar mai fi făcut. Și ce bine v-ați descurcat! Am să vă dau cea mai bună cameră din căte am. Dar păziți-vă de oamenii ăștia! Cu siguranță că la prima întâlnire au să vă atace.

— Pshaw! Nu mi-e frică!

— Să nu luati lucrurile aşa ușor! Asemenea derbedei caută să lovească pe la spate, nu din față.

După aceea observai că oamenii o întrebă despre mine, dar nici ea nu putu să dea vreo lămurire. Voiau să știe cine sunt, dar eu nu aveam nici un motiv să leg cunoștințe care ar fi durat cel mult două, trei zile; mai mult de atât, nu voiam să rămân la Jefferson.

Când mi se arăta camera, am constatat că mama Thick se ținuse de cuvânt. O cameră mai bună și mai curată nici că puteam să-mi doresc, aşa că am dormit cu mult mai bine decât mi-aș fi putut închipui; pentru că, de obicei, un westman nici nu poate închide ochii când se află pentru prima dată între patru pereti.

A doua zi, dimineața, prima mea grija fu să arăt mai ca lumea, după oare căutai banca „Wallace & comp“, pentru a mă interesa de Old Surehand. Eram foarte curios să aflu ce fel de legături avea cu această firmă și ce vesti o să aflu despre el.

De la mama Thick nu trebuia să merg prea mult, banca aflându-se pe aceeași stradă. La ghișeu, când întrebai de domnul Wallace, îmi cerură să-mi spun numele, pe care însă îl trecui sub tacere, neștiind cum stau lucrurile. Deseori, e bine să nu fi identificat. De multe ori, în peregrinările mele, am avut de câștigat numai datorită faptului că nu se știa cine sunt.

— Spuneți-i lui domnul Wallace că sunt un cunoscut de-al lui Old Surehand.

Abia pronunțai acest nume, și capetele tuturor funcționarilor se întoarseră spre mine. Am fost anunțat în felul în care am dorit și apoi condus într-o cameră unde, în spatele unui birou, se afla un singur bărbat, care, la intrarea mea, se ridică în picioare. Era un yankee, de vîrstă mijlocie, și avea o infățișare plăcută. Privindu-mă cercetător și întrebător, se prezenta:

— Mă numesc Wallace, sir.

— Iar pe mine mă cheamă Old Shatterhand.

— Ah! Fiți binevenit și luati loc, sir. Am auzit multe lucruri bune despre dumneavoastră. Desigur că abia ați sosit la Jefferson City?

— Nu. Sunt de ieri aici.

— Cum, ați venit fără să mă anunțați imediat? Unde ați tras, sir?

— Aici în apropiere, la mama Thick.

— O cunosc, e o femeie bună și cinstită, dar nu-i o gazdă destul de potrivită pentru un gentleman ca Old Shatterhand.